

Їздив дідич за границю,
Назад повертає, –
Та й до свого гуменного
Листи посилає,

Щоб гуменний на границю
Прибув і дав знати,
Що діється в нього дома,
Да і коло хати.

Прибуває і гуменний:
"А що там, Іване?"
А гуменний йому каже:
"Та все гаразд, пане.

Тільки ніжик, що пан дали
Таляра за нього,
Поламався, сказати правду,
Ні з того ні з сього".

"Ну, зламався, так зламався,
Що то й споминати.
Певне, хлопці мали гратись
Та й його зламати?"

"Таки правда, ясний пане!
Хлопці ізламали,
Лиш не грались, а сивого
Коня білували".

"А з чого ж то сивий згинув?" –
"Пані хорували,
За лікарством як погнали,
Та й і підірвали".

"То і пані хорувала?
Ах, боже мій, боже!
Що ж? Здорова моя пані?
Говори, небоже".

"Помоліться, пане богу!
День лиш хорували,
А на другий від пожару
Богу й душу дали!"

"Од пожару?.. Що такеє?.." –
"Просте, пане, діло:
Як зайнявся тік у пана,
То все погоріло!"

"Пані вмерла, все згоріло...
Будь здоров, Іване!.." –
"А ще ж панна ваша вдома,
Поверніться, пане!"

"Що ж там, голубе Іване!
Як там бідна дочка?" –
"А нічого, уповила
Хлопця, як линочка!"

Спом'янув тут бідний дідич
Чорта і чортицю,
Плюнув з лиха, сів на бричку:
"Рушай за границю!"

18 окт[ября 1857].